

Pomalou se probouzím do studeného, ponurého a ještě ke všemu hodně mrazivého rána. Slunce ostře píchá přes špinavé okno mého pokoje. Stále mám zavřené oči a pokouším se nehýbat. Snažím se vzpomenout, na včerejší noc, ale můj pokus vychází na prázdno. Nejde to, ani kdybych si prsty v řiti zalomil. Chce se mě zvracet. Ne zvracet, ale přímo blít. Asi se pobliju. Vnitřnosti se mě derou krkem ven. V krku mám knedlu jak Brno. Možná ještě o něco větší. Opatrně se otáčím, zády k oknu, aby to zasraný slunko přestalo svítit do očí. Snad to dokážu, i když v životě jsem dokázal hovno, tak aspoň toto zvládnou. V hlavě mám plno permoníků a ta mě bolí jak sviňa.

„Jak bolí sviňa“, šeptám polohlasem?

Zas mám debilní pochod myšlenek. Stejně zase na hovno přijdu, jako vždycky. Po včerejšku, můžu tak akorát přijít na velký kulový.

Otvírám oči a nestačím se divit. Ten bordel všude kolem, kdo to udělal?.to je hrůza.Flašky se ledabile povalují,na zemi, na stole a jedna se válí v křesle. Skleničky od chlast jsou na tom stejně. Mají jen jednu výhodu. Flašky vyhodím, ale skleničky, ty se musí umýt. To musela být divoká jízda, to musel být pařák. Mejdlo jak má být. Kdo tady všechno byl a po koberci tady blil?

Dostávám chuť na cigaretu. Dívám se a popelníky jsou plný vajglů, ale ani jedna celá cigareta. Pokouším se posadit na posteli. Získám lepší přehled v tom bordelu. Asi na pátý pokus se mě to daří. Zírám do volného prostoru.

„Kurva, kde jsou ty cigarety“, ptám se sám sebe?

Snad nějakou najdu? V popelníku vidím, velkého vajgla. Musím vstát, přemlouvám se. Dlouho se přemlouvát nemusím. Jak v čem. Po čem hovno, tak se nepřemlouvám. To jde samo. Tak jako nohy, které spouštím z postele. Došlápl jsem na zem a měl jsem takový pocit, jako když amíci poprvé stoupli na měsíc.

Pomalou, hlavně pomalu a žádné neuvážené kroky. Vstávám, ale v zápětí padám na hubu. Zklamaly mě nohy, podlomily se. Velká rána do hlavy. Bolest, jiskřičky, zvonění, hučení.

„Zasranej stolek, která buzna ho sem dala“?

Žádná odpověď. Chvíli ležím a čučím do stropu. Je mě opět, ze všeho na blití. Ale chuť na cigaretu mám stále.

„Proč tady nikdo není, kdo by mě pomohl vstát a dal mě cigaretu“.

Snažím se dostat na všechny čtyři. Podařilo se.

„Vajgl, kde jsem ho jen viděl“?

Už ho vidím, je až na konci pokoje, hajzl. Tak daleko. Bolí mě hlava, je mě na blití a ještě ke všemu mě sere život. A svět taky, aby mu to nebilo líto. Pomalu lezu k popelníku a pohledem lovce nebo debila sleduji vajgl. Hurá jsem u něho. Snažím se ho vytáhnout, ale ruce se mě třepou, jak cukrářovi. Dostávám žízeň. Co dřív? Vajgl nebo chlast? Nedopitá flaška je kousek od vytouženého vajgla. Natahuji po ní ruce. Popelník padá na zem. Vajgl, popel na zemi a já se v tom přehrabuji jak gynekolog při prvním porodu. Mám ho. To je úleva.

„Heuréka“, řvu na celý pokoj.

Lačně si ho strkám do úst. Cítím se jako milionář s doutníkem.

„Oheň“, zaskuhrám.

Nemám, nevidím.

„Já chci, oheň, sirky, zapalovač, zápalky, nebo něco co hoří“.

Nic. Vůbec nic se neděje. Bordel. Flaška stále stojí na místě a já na ni čumím jako debil. Proč jak debil, když jsem. Ser na úvahy, máš žízeň, proběhlo mě hlavou. Cigaretu, oheň, žízeň, co dřív? Chce se mě srát. Mám chuť na kávu.

*„Co vlastně chceš, ty magore“, ozvalo se moje já?*

Neposlouchám ho. Když ho potřebuji, tak se nikdy neozve. V hubě mám vajgla, ale nemám oheň. Očima jezdím po pokoji, jako nějaký degeš. Zaostřím zrak a vidím, krabičku sirek. Jdu po nich, mám je. Otvírám krabičku.

„Kurva, všechny vypálený“, protáhnu zklamaně.

Ne, jednu vidím, je poslední, má krásnou hnědou hlavičku. Jak ve zpomaleném filmu. Opatrně ji vytahuji. Ruce se mě chvějí. Škrtám, jednou, dvakrát, nic. Zadržuji dech a modlím se ke všem svatým. Škrtám znovu a zápalka se láme na půlky.

„Do prdele“, zašeptám.

Další pokus. Objeví se dým a v zápětí oheň. Krásně hoří. Příkládám hořící torzo k cigaretě a lačně tahám. Oheň mě pálí prsty, ale kouřím. Kouř vypouštím z huby směrem do prostoru. Tahám jako o život. Nádherný pocit, teď se hlavně napít. Natahuji se po flašce. Zatočí se mě hlava. Flaška končí v rukách. Dým z cigarety pálí do očí a já začínám slzet. Slzy mě stékají po tváři. Slzy štěstí? Teď se přece nevzdám. Automaticky vytahuji vajgla a lačně piji z láhve a saji jako tříměsíční mimino z matčina prsu. Po celém těle se mě rozlévá teplo. Jak krásný pocit. Hlava se přestává točit a v plících mám ráj. Flaška je prázdná a už z ní nevypadne ani kapka. Vajgl pálí do prstů. Nevadí, mám nádherný pocit, že jsem překonal, trudné opilcovo ráno. Co dál? Mám uklidit ten bordel a nebo zalést ještě do postele a na malou chvílku, hnípat? Kolik může být hodin? Hodiny mám v kuchyni, ale tam se mě nechce. Zvítězila postel.

Jen chvílku se natáhnu, krásné teple pod dekou, krásné teplo na duši. Něco mě tlačí do hlavy. Co to jen může být? Pod polštářem, leží krabička cigaret, ještě nerozbalená a vedle je zapalovač. Nemůžu si vzpomenout, od koho jsem ho dostal. Nevadí, teď se mě nechce přemýšlet. Jakoby se mě někdy chtělo. A časem si možná vzpomenu. Pevně svírám krabičku se zapalovačem a pomalu usínám.

V polospánku, slyším zvonek. Oči mám zavřené a čekám. Zvonil zvonek, nebo se mě to jen zdálo? Zvonek se opět přihlásil. Nechce se mě z vyhřáté postele. Zvoní, jakoby hořelo.

-6-

Vylézám z postele a řvu do etéru:

„Kurva proč pořád zvoníš? Jseš na palicu? No jo,už jdu. Kdo sem leze a co je to za magora“?

Krátké zazvonění. Otvírám dveře a za nimi stojí, kámoš a kolem krku má zavěšené dvě šlapky. Vypadají na to.

„Co je s tebou“?

„Hovno“.

„No, no“.

„Co kurva chceš“?

„Dem pařit! Ty nemáš žízeň“?

„Mám, jako zavalenej horník, na dole“.

„Tak se obleč a skočíme do baru“,zavelel.

Uvědomil jsem si, že stojím mezi dveřma, úplně nahý. Šlápoty na mě čumí, jako by v životě neviděly pořádný chlapský, tuhý péro.

„Pojďte dovnitř. Něco na sebe hodím. Na ten bordel se nedívejte“. Někdy, až bude nálada, tak to možná uklidím“.

V palici mě napadlo, že hned zítra. Určitě. Možná.

„Tak můžeme jít“.

Až jsme byli venku, tak jsem si uvědomil, že je tma.

„Co je za den“?

„Prvního“.

„Kolik je vůbec hodin“?

„Půl desáté“.

Šlapky se hyhňají jak patnáctky. Krávy.

Šli jsme naproti do baru. Má pořád otevřeno. Nepamatuji se, že by měl někdy zavřeno. Vstoupíme a sedáme si ke stolu u mokna. Moje místečko. Barman nám všem nese pítí. Ani se neptá, proto že nás dva zná. Možná zná i ty dvě přitroublý šlápoty. Chodím se denně. Dívám se po baru, ale moc lidí, tady není. Na tanečním parketu se k sobě tulí dvě šlapky. .esby. Krásnej pohled, pohled za všechny prachy. Žádný nemám. Nevadí. Ty naše dvě šlápoty, se hyhňají a něco si šeptají. Dnes na ně nemám náladu. Seru na ně. Přepadá mě opět a zase žízaň.